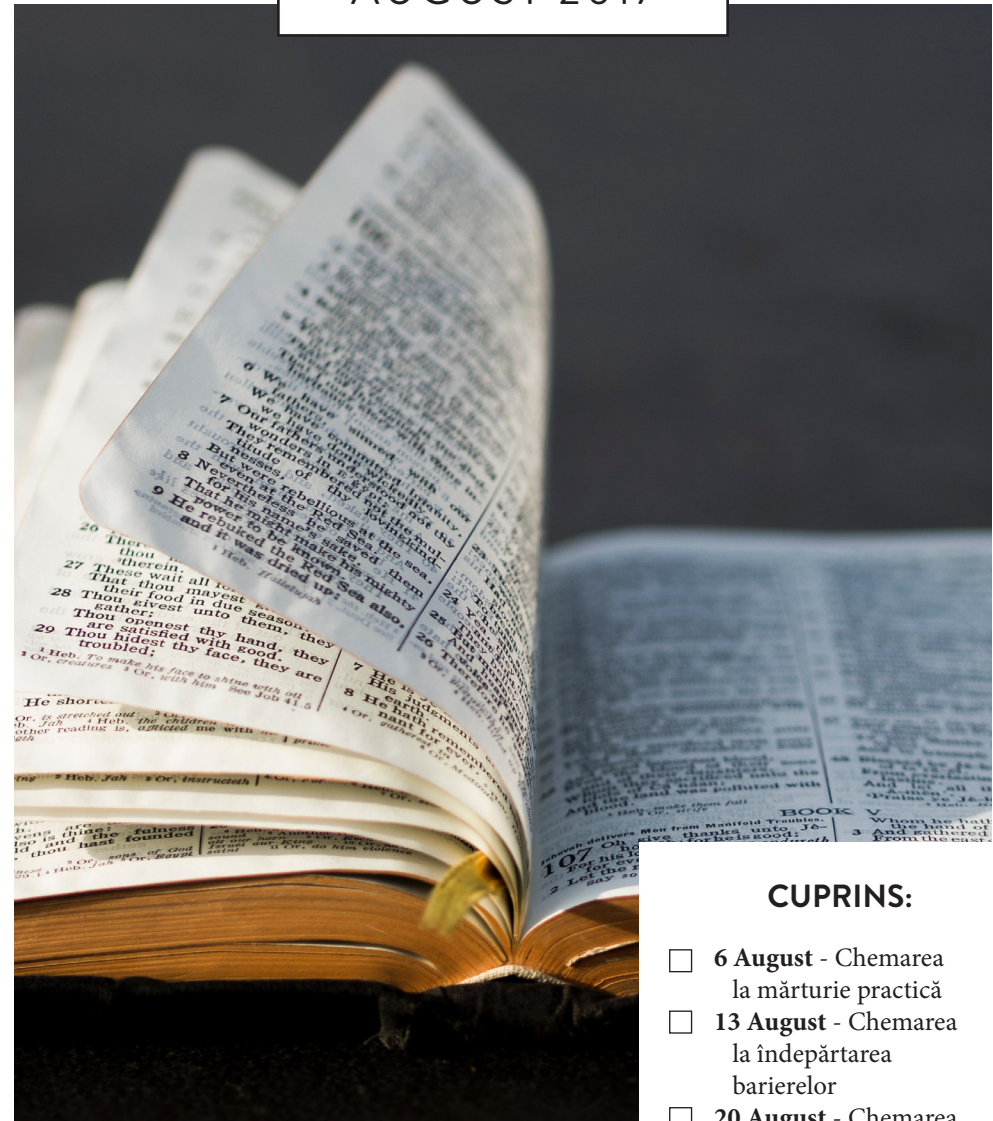

ȘCOALA DUMINICALĂ

AUGUST 2017

CUPRINS:

- 6 August** - Chemarea la mărturie practică
- 13 August** - Chemarea la îndepărtarea barierelor
- 20 August** - Chemarea la predicare
- 27 August** - Chemarea la incluziune

Nume _____

6 AUGUST 2017

CHEMAREA LA MĂRTURIE PRACTICĂ

SCOPUL: Să înțelegem cum și-a stabilit biserica primară prioritățile legate de distribuirea de ajutoare și să contemplăm aplicarea practică și concretă a acestui principiu în biserica de azi.

TEXTUL LECȚIEI

Fapte 6:1-8

VERSETUL DE AUR

Fapte 6:3

“De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta.”

— Fapte 6:3

CONTEXTUL LECȚIEI

In zilele acelea. Adică în zilele din cap. 5,41.42. Luca tratează aspectele istorice cu adevărat profesionalism. El a arătat creșterea bisericii sub puterea Duhului Sfânt,

și venirea masivă la credință a noilor credincioși. El a arătat că economia bisericii, cel puțin pentru o vreme, a luat o formă obștească. Capitolul 6 arată unele din dificultățile provenind din acest aranjament, dar acest aspect este la rândul său o introducere la experiența lui Ștefan, care și ea este o introducere la convertirea

(v. 25-27)

- Diferențe care ne despart (v. 28, 29)

3. Explicația lui Corneliu

(Fapte 10:30-33)

- Gazda pregătită (v. 30-32)
- Audiență pregătită (v. 33)

APLICAȚII PRACTICE

- Un punct de cotitură în istorie a fost când Dumnezeu i-a descoperit lui Petru că Isus a murit nu doar pentru el și cei ca el, ci și pentru întreaga lume.
- Biserica lui Isus trebuie să fie diferită de alte religii cu afilieri naționale sau etnice. Biserica nu e doar pentru cei care se îmbracă la fel ca noi, care vorbesc aceeași limbă sau care preferă aceeași muzică.

Acești doi termeni se exclud reciproc! Petru a avut nevoie să fie împins de la spate ca să meargă în casa lui Corneliu, iar Dumnezeu i-o spune clar și răspicat:

„Duhul mi-a spus să plec cu ei, fără să fac vreo deosebire“ (Fapte 11:12)

Explicarea (vv. 23–33).

Faptul că Petru a acceptat să-i găzduiască peste noapte pe cei trimiși ai lui Corneliu a fost dovada că „zidurile prejudiciilor“ lui iudaice începuseră să se clatine.

Zidurile prejudecăților s-au clătinat, dar nu s-au prăbușit încă. Speriat el însuși de ceea ce trebuia să facă, apostolul Petru a luat cu el și șase „frați“, adică șase evrei (Fapte 11:12). Erau de trei ori mai mult numărul necesar pentru a întări o mărturie!

De la Iope la Cezareea este un drum de două zile pe jos. Când a ajuns, apostolul Petru a văzut că acest Corneliu își adunase toate rudele ca să audă ce avea să le spună. Trebuie să recunoaștem că „introducerea“ n-a fost tocmai reușită. Ce-ați fi spus voi dacă ar fi intrat în casa voastră un om și ar fi vorbit ca Petru?

„Știți“, le-a zis el, „că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el, dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat“ (Fapte 10:28).

Este clar că apostolul Patru nu socotește această întâlnire o ocazie de evanghelizare a celor pierduți, deși ar fi trebuit s-o facă, în virtutea mandatului de a duce vestea bună până la marginile pământului (Fapte 1:8). Deși pare ciudat, Petru încă nu știa pentru ce este acolo și doar cuvintele lui Corneliu, care i-a povestit despre vedenia divină l-au făcut să-și deschidă gura și să înceapă să le vorbească despre Hristos.

PREZENTAREA LECȚIEI

1. Răspunsul lui Petru (Fapte 10:19-24)

- Ascultarea de Dumnezeu (v. 19, 20)
- Primirea altora (v. 21-24)

2. Clarificarea lui Petru (Fapte 10:25-29)

- Toți suntem oameni

lui Saul din Tars și la activitățile lui misionare ulterioare. Narațiunea este clar istorică. Raportul cap.6 este strâns legat cu acela al cap. 5,14, dar lungimea intervalului dintre cele două evenimente este incertă.

S-a înmulțit. Expresia poate fi tradusă mai bine *când numărul ucenicilor sporea vizibil*, adică, prin adăugiri aproape zilnice. O atare creștere naturală urma să aducă probleme noi. Fusesse un lucru simplu a purta grijă de nevoile familiei apostolice din punga pe care o purta Iuda. Era mai complicat, deși nu imposibil, de a se purta de grijă grupei de credincioși din Ziua Cincizecimii. Dar numărul membrilor din comunitatea creștină sporise atât de mult, încât purtarea de grijă față de acei în lipsă lua tot timpul apostolilor, stânjenindu-le misiunea de propovăduire.

Ucenicilor. Este prima dată când numele acesta este folosit cu privire la creștini în Faptele Apostolilor. Ucenicii Evangheliilor au devenit apostoli și termenul de ucenici a trecut la credinciosul obișnuit.

Evreii care vorbeau grecește. [Grecii, KJV; *Eleniți*, Nitz]. Gr.hellenistai,

Eleniști, adică evrei care vorbeau grecește, sau *Iudei Greci* (RV). NT face deosebire cu grijă între aceștia și hellenes, care erau greci de neam (Ioan 12,20). Eleniștii erau iudei din diaspora (vezi Coloseni V, p. 59,60; vezi Ioan 7,35; Fapte-2,8) care nu numai că vorbeau grecește, dar și absorbeau cultura greacă. Ei ar fi putut să fie iudei care fuseseră născuți în țările unde greaca era limba obișnuită, și nu cunoșteau limba ebraică sau aramaică și, în loc de a participa la serviciile divine ținute în evreiește, aveau propriile lor sinagogi în Ierusalim.

Cârteau. [*Murmurau*, KJV; Se făcu cârtire, Nitz]. Nu e numai o plângere mărunță, ci un protest destul de vehement pentru a îndreptăți o preocupare serioasă. Relatarea nu aduce nici o învinuire apostolilor, deoarece ei nu meritau așa ceva. Brusca creștere în numărul membrilor depășise resursele lor și precipitase dificultatea. Evident economia obștească din biserică cerea vreun fel de supraveghere organizată a fondului comun care fusese creat (Fapte 4,32). Mai târziu, biserica a alcătuit reguli pentru ajutorarea văduvelor ei (1 Tim. 5,3-16).

Când apostolii au auzit plângerile și și-au dat seama de seriozitatea lor și, pe cât se pare, s-au apărât. Ei au acționat prompt. Poate că și-au adus aminte de precedentul stabilit de Moise (Exod 18,25) și, ca și el, s-au hotărât să delege autoritatea. Prin *mulțimea ucenicilor* nu e de presupus că fiecare creștin din Ierusalim și din împrejurimile lui a trebuit să vină la o adunare, ci că a fost convocată o adunare specială la care au venit toți cei care au putut și în fața cărora apostolii au prezentat problema și planul lor. Fondul cu privire la distribuirea căruia se ridicaseră plângeri, fusese făcut prin contribuția multora și de aceea fiecare persoană trebuia să fie atent cercetată.

Potrivit. [*Motiv*, KJV]. Gr. areston, plăcut, dând ideea că nu e *potrivit* ca apostolii să cheltuiască atât de mult timp cu chestiuni materiale și de afaceri. Lăsăm. Gr. kaaleipo, *a părăsi, a abandona*. Cuvântul grecesc este emfatic, și sugerează că mare parte din timpul apostolilor fusese luat de îngrijirea celor nevoiași. Cuvântul. Cei doisprezece recunoșteau răspunderea lor de căpetenie – să servească Cuvântul lui Dumnezeu prin predicare și învățatură. Să slujim la mese.

Cei doisprezece au pus în mod serios răspunderea pe umerii credincioșilor, care trebuia să facă o alegere dintre ei.

Bărbații numiți în felul acesta nu sunt numiți *diaconi* în NT. Când sunt pomeniți din nou, ei sunt numiți *cei șapte* (cap. 21,8) aproape ca și cum ar fi fost o grupare distinctă. Dar ei erau grupa care avea să fie numită diaconi, și funcțiunile lor erau similare cu acelea ale diaconilor descriși mai târziu de Pavel (vezi 1 Tim. 3,8-13).

Vom sta necurmat. [Ne vom da continuu, KJV]. Sau, *vom stărui*. Același cuvânt este folosit de mai multe ori, descriind purtarea serioasă din partea primilor creștini (cf. cap. 1,14; 2,42.46).

În rugăciune. Acești oameni evlavioși, cu amintirea vieții de rugăciune a lui Hristos încă proaspătă în mintea lor, puneau nevoia de rugăciune pe locul întâi în lista lor. Dar trebuie să se rețină că rugăciunea cuprinde atât cultul public al bisericii, cât și devoțiunea personală.

Propovăduirea. [*Servirea*, KJV; *Slujirea*, Nitz]. Gr. diakonia, același cuvânt ca acela folosit în vers.1. Cei șapte urmau să dea binecuvântările

acest eveniment. Ce putem spune despre Petru? Era el gata să facă această lucrare? Vai, nu! Dumnezeu a trebuit să-l pregătească și pe el.

Lui Corneliu, Domnul i se arată când se roagă. Lui Petru, Dumnezeu i se arată când se odihnește și se gândește cu plăcere la masa pe care urma s-o ia. Într-o vedenie cerească, Dumnezeu se oferă să-i dea El însuși de mâncare.

Dumnezeu a ales să-l șocheze pe Petru cu o ofertă ... neapetisantă. Trebuie să recunosc deschis că nici eu nu mănânc șerpi, șopârle și alte târătoare ... De ce a făcut-o Dumnezeu atunci? De ce a trebuit un șoc așa de mare? Pentru că Petru era un creștin „blocat la jumătate de drum“. Este adevărat că trecuse de multe opreliști ale legalismului Vechi Testamental: găzduia la un tăbăcar „necurat“ și va fi gata să-i primească pe cei trei mesageri ai lui Corneliu să doarmă în același casă cu el, dar legalistul din el nu murise încă total. Bineînțeles că auzise cum Domnul Isus a declarat toate că „nimic din ce intră în om dinafară nu-l poate spurca pentru că nu intră în inima lui, ci în pânțele și apoi este dat afară în hazna“ și pricepuse

și el că, spunând asta, „Domnul Isus făcuse toate bucatele curate“ (Marcu 7:1-23). Totuși, prescripțiile din legea leviticală (Lev. 11) pe care o respectase o viață întregă îl înlăntuiau și nu-l lăseau să se bucure de „toată libertatea pe care o avem în Hristos“. În vedenia cu fața de masă, Dumnezeu vrea să-i schimbe lui Petru nu numai meniul, ci toate convingerile. El trebuia pregătit pentru întâlnirea cu cei din casa lui Corneliu! Iar acolo trebuia să „depășească“ inhibițiile celor din biserica din Ierusalim (care îl vor certa aspru pentru că „a intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și a mâncat cu ei“ (Fapte 11:3) și să priceapă că, în Hristos, iudeii nu mai sunt „curați“, iar Neamurile nu mai sunt „necurate“, iar înaintea lui Dumnezeu toți oamenii sunt la fel de păcătoși și vinovați:

Blocajul sufletesc în care se afla acest apostol „la jumătatea drumului“ este ilustrat de răspunsul „năuc“ pe care-l dă atunci când privește la ceea ce era în fața de masă coborâtă din cer:

„*Nicidecum, Doamne!*“ (Fapte 10:14).

pricepuți ca noi, dar Dumnezeu nu le-a dat voie. El vrea să lucreze prin oameni! Singurul lucru pe care au voie să-l facă îngerii este să apară ca să le vestească oamenilor unde-i pot găsi pe cei care poartă Vestea cea Bună. Salvarea oamenilor este privilegiul și responsabilitatea noastră.

Apostolul Petru se afla, așa cum știm, în casa unui tăbăcar din Iope. Celălalt participant la acest eveniment de o importanță epocală era și el pe aproape.

La numai cincizeci de kilometri depărtare, în Cezareea, trăia un roman numit Corneliu. Cezareea era capitala provinciei romane Iudeea, o cetate romană, cu nume roman și plină de romani; o cetate a Neamurilor. Corneliu era un „prozelit“ la credința evreilor. El se săturase de miturile și legendele romanilor și căuta să fie cât putea el de „evreu“ în relația cu Dumnezeul evreilor.

Corneliu era din numărul „temătorilor de Dumnezeu“ care trăiau în regiunile Imperiului roman (Fapte 13:16). Providențial, ei erau pregătiți de Dumnezeu pentru

marele seceriș care avea să urmeze. Un prozelit ca și Corneliu n-avea voie să aducă jertfe, ca evreii, dar se putea duce la Templu ca să se roage (Psalmul 141:1-2). Corneliu avea o inimă bună și făcea mult bine celor din jur, asemenea unui alt „sutaș“ amintit în Evanghelie (Luca 7:1-10).

Corneliu seamănă și nu seamănă cu oamenii religioși, dar nemântuiți de astăzi. Corneliu își trăiește evlavia stăruind în faceri de bine și în rugăciuni, dar știe, simte, intuiește că acestea nu sunt de ajuns. Textul ne spune că acest om se afla încă în căutarea mântuirii:

„El ne-a istorisit cum a văzut în casa lui pe înger stând înaintea lui și zicându-i: ‘Trimite la Iope și cheamă pe Simon, zis și Petru, care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit, tu și toată casa ta’ (Fapte 11:13-14).

De ce nu l-a trimis Dumnezeu pe Corneliu la evanghelistul Filip care se afla deja în Cezareea (Fapte 8:40)? Pentru că lui Petru, nu lui Filip îi fuseseră încredințate „cheile“ Împărăției. Avem deci omul potrivit pentru primirea Evangheliei și data precisă la care trebuia să se desfășoare

materiale, în timp ce cei doisprezece urmau să dea hrană spirituală din Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrul acesta îl făceau prin predicare și diferite forme de învățare. Aceasta arată clar *ce însemnează să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu* (vers.2).

Ștefan. Gr. Stephanos, *cunună, diademă, cunună de biruință*. Numele acesta nu era neobișnuit, și apare pe o inscripție antică.

O mare mulțime de preoți. [*O mare grupă de preoți, KJV*]. Faptul afirmat aici este plin de însemnătate. Pe cât se știe, nici unul din urmașii nemijlociți ai lui Hristos nu a fost preot și nici un preot nu e numit printre primii convertiți. Cineva ar fi așteptat ca unele din vorbele clare ale apostolilor și ale diaconilor să fi trezit vrăjmășia tuturor preoților. Și fără îndoială mulți din ei au devenit ostili. Dar sub puterea Duhului Sfânt, a *atras o mare mulțime din ei* la Hristos.

PREZENTAREA LECȚIEI

1. Durerile creșterii (Fapte 6:1-4)

- O situație controversată

(v. 1)

- O soluție greșită (v. 2)
- O soluție bună (v. 3-4)

2. O propunere pe placul adunării (Fapte 6:5, 6)

- Candidații (v. 5)
- Dedicarea (v. 6)

3. Rezultate extraordinare (Fapte 6:7, 8)

- Înmulțirea (v. 7)
- Minunile (v. 8)

APLICAȚII PRACTICE

- Succesul unei biserici nu stă într-o singură persoană.
- Ca într-un corp uman, nevoile trebuie adresate înainte de a paraliza întregul trup.
- Metodele de lucru în cadrul bisericii pot să difere semnificativ, în limitele stabilite de Scriptură.

13 AUGUST 2017

CHEMAREA LA ÎNDEPĂRTAREA BARIERELOR

SCOPUL: Să înțelegem diferențele culturale dintre Filip și etiopian și motivele pentru care Luca, autorul, a considerat important să descrie contextul cultural al acestei întâlniri.

TEXTUL LEȚIEI

Fapte 8:26-39

VERSETUL DE AUR

Fapte 8:35

“Atunci, Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta și i-a propovăduit pe Isus.” – Fapte 8:35

CONTEXTUL LEȚIEI

Un „fără nume” din continentul lui Ham – probabil un negru. Un om „cu mare putere”, neputincios însă să înțeleagă Scripturile. Un om

evangelizat de Duhul Sfânt. Dacă în cazul Samariei, prin Filip, Dumnezeu trece Evanghelia dincolo de evrei spre un popor cu o religie aproximativ asemănătoare în teorie, cu famenul Dumnezeu trece Evanghelia și creștinismul în teritoriul popoarelor păgâne africane.

27 AUGUST 2017

CHEMAREA LA INCLUZIUNE

SCOPUL: Să înțelegem elementele „curate” și „necurate” din viziunea lui Petru și reacția lui la acestea; să evaluăm rezistența lui Petru față de neamuri din perspectiva declarației lui de la Rusalii că evanghelia este pentru toți (Fapte 2:39).

TEXTUL LEȚIEI

Fapte 10:19-33

VERSETUL DE AUR

Fapte 10:28

“„Știti”, le-a zis el, „că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el, dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat.”

– Fapte 10:28

CONTEXTUL LEȚIEI

nainte de a-i salva pe cei dintre Neamuri, Dumnezeu a trebuit să pregătească

instrumentele prin care a făcut-o. Salvarea oamenilor este o lucrare divină supranaturală, dar este făcută prin oameni. Îngeri n-au voie s-o facă! Nu veți întâlni în Biblie nici un înger predicând oamenilor. Sigur, ei ar putea să o facă și ar fi chiar mai

PREZENTAREA LECȚIEI

1. Viziunea tulburătoare

(Fapte 9:10-16)

- Saul așteaptă (v. 10-12)
- Anania se teme (v. 13, 14)
- Domnul insistă (v. 15, 16)

2. Vizita dramatică (Fapte

9:17-20)

- Anania ascultă (v. 17)
- Saul își recapătă vederea (v. 18, 19a)
- Sinagoga află știrea (v. 20)

3. Rezultatul (Fapte 8:36-39)

- Etiopianul crede și se botează (v.36-38)
- Bucuria etiopianului și dispariția lui Filip (v. 39)

APLICAȚII PRACTICE

- Crediința lui Anania a fost mai puternică decât frica lui.
- Chemarea și rolul lui Pavel au fost unice în istoria bisericii; lucrarea lui a fost posibilă și datorită lui Anania care nu a

ezitat să facă ceea ce i-a cerut Dumnezeu.

- Unele lucrări nu sunt plăcute, dar tot trebuie făcute. Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus: „Nu e treaba mea”.

Cu famenul etiopian, Evanghelia sare spre continentul african. Aparent, convertirea acestui om a fost „fără semne și minuni”. Filip nu s-a apucat să întrebe: „cine este bolnav sau are vreo problemă în anturajul tău, ca să-ți arăt puterea învierii lui Hristos?” Asistăm la o discuție teologică cu exegetarea unor texte profetice, începând cu Isaia. Filip este elocvent și cumva strecoară ideea botezului, poate din porunca Domnului Isus, poate din practica convertiților de până atunci în Ierusalim. Filip nu face presiuni psihologice, nici apeluri emoționale. Dimpotrivă, el pare că-l temperează pe famen și-l face să înțeleagă seriozitatea botezului („Dacă ...“ v.37).

Supranaturalul începe imediat după botez. Filip este „răpit”(v.39), trăiește o teleportare ca a profetului Ilie (1 Regi 18:12). Azot este cam la 20 de mile, la sud de Gaza.

Convertirea famenului subliniază însă cea mai mare minune din cele amintite până acum. Cu mintea mea de evanghelist de circumstanțe, mă întreb de ce și-a pus Dumnezeu mintea să convertească un om care mergea spre o țară păgână, la două sute de mile în interiorul

continentului african? Chiar și în cazul convertirii și al nașterii din nou, cum va supraviețui creștinismul acestui om singular într-un context de religii animiste păgâne? Cum își va putea trăi el crezul sub obligațiile de la o curte împărătească păgână? Noi, dacă avem doar o familie într-un sat sau câteva suflete într-un orașel spunem că acea adunare nu are șanse să meargă mai departe. Fără frați și surori în părtășie, fără cineva cu care să studieze, să se roage sau să cânte împreună cântările credinței, ce șanse are un asemenea „famen – creștin” să persevereze? Pe mâna cui l-a dat Dumnezeu mai departe?

(În aducerea famenului în familia Bisericii Sale, Dumnezeu face țândări interzicerea din Deut. 23:1 „Cel scopit sau famenul să nu intre în adunarea Domnului“!)

Răspunsul este ... asurzitor! Dumnezeu l-a dat pe mâna „puterii” extraordinare a Duhului Sfânt. Cele mai potrivite expresii care îmi vin imediat în minte sunt „cel care este în noi este mai tare decât cel care este în lume” și „nimeni nu-i va smulge din mâna Mea”. Răvna lui Dumnezeu care-l ia pe Filip din campania de evanghelizare din Samaria ca să-l

ducă pe un drum pustiu pentru ca să-i vorbească unui singur om, pe care să-l trimită apoi în întunerecul Africii, ne spune ceva despre încrederea extraordinară pe care o are Dumnezeu în ... Sine însuși! El rămâne cea mai mare minune a Universului!

PREZENTAREA LECȚIEI

1. Chemarea (Fapte 8:26-29)

- Drumul prin deșert (v. 26, 27a)
- Citirea Scripturii (v. 28)
- Călătoria (v. 29)

2. Observarea (Fapte 8:30-35)

- De la întrebare la invitație (v. 30-34)
- De la invitație la interpretare (v. 35)

3. Rezultatul (Fapte 8:36-39)

- Etiopianul crede și se botează (v.36-38)
- Bucuria etiopianului și dispariția lui Filip (v. 39)

APLICAȚII PRACTICE

- Filip s-a dovedit pregătit pentru această întâlnire; cunoștea nu doar cartea lui Isaia ci și evanghelia. Putem rata ocazii providențiale dacă nu suntem în stare să dăm răspunsuri la întrebări esențiale.
- Ca și creștini trebuie să iubim Biblia nu doar pentru încurajarea personală, ci și ca sabie a Duhului pentru lupta împotriva necredinței celor care au nevoie de evanghelie.

20 AUGUST 2017

CHEMAREA LA PREDICARE

SCOPUL: Să înțelegem contextul întâlnirii dintre Anania și Saul și frica lui Anania când i s-a cerut să îl viziteze pe cel care îi terorizase pe creștini.

TEXTUL LECȚIEI

Fapte 9:10-20

VERSETUL DE AUR

Fapte 9:10

“În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: „Anania!” „Iată-mă, Doamne”, a răspuns el.” – Fapte 9:10

CONTEXTUL LECȚIEI

Convertirea lui Saul din Tars a urmat toate treptele prin care au trecut și ceilalți convertiți. Mai întâi a fost întâlnirea personală cu Hristos prin care a primit credința. Apoi credința

aceasta a produs pocăința, iar pocăința a adus ascultarea poruncii de a fi botezat și umplerea cu Duhul Sfânt. Nu ni se specifică dacă apostolul a vorbit în limbi noi ca cei dela Rusalii, dar asta nu înseamnă că a fost mai puțin plin de Duhul Sfânt ca alții. Plinătatea Duhului primit i-a dat ghes imediat să depună mărturie.